

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 173 (XVII) — Nr. 982

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 4 noiembrie 2005

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
HOTĂRÂRI ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR			
36. — Hotărâre privind modificarea Hotărârii Camerei Deputaților nr. 42/2004 pentru aprobarea componentei nominale a comisiilor permanente ale Camerei Deputaților.....	1-2	Sociale și Familiei, în vederea acordării unui ajutor financiar.....	6
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 506 din 4 octombrie 2005 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 62 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.....	2-3	1.333. — Hotărâre privind modificarea art. 1 din Hotărârea Guvernului nr. 326/2001 pentru stabilirea componentei Comisiei de privatizare a Băncii Comerciale Române — S.A.	6
Decizia nr. 566 din 27 octombrie 2005 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 2 și 3 din Codul penal.....	4-5	DECIZII ALE PRIMULUI-MINISTRU	
HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
1.332. — Hotărâre pentru alocarea din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2005, a unei sume în bugetul alocat Ministerului Muncii, Solidarității		482. — Decizie pentru eliberarea domnului Constantin Secăreanu din funcția de vicepreședinte al Institutului Național de Statistică.....	7
		483. — Decizie pentru numirea domnului Cristian Nicolae Stănică în funcția de vicepreședinte al Institutului Național de Statistică.....	7
		484. — Decizie privind eliberarea domnului Avram Constantin din funcția de subprefect al județului Bacău.....	8
		485. — Decizie privind numirea domnului Olaru Neculai în funcția de subprefect al județului Bacău.....	8

HOTĂRÂRI ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

HOTĂRÂRE

**privind modificarea Hotărârii Camerei Deputaților nr. 42/2004
pentru aprobarea componentei nominale a comisiilor permanente ale Camerei Deputaților**

În temeiul art. 38, 41 și 59 din Regulamentul Camerei Deputaților, republicat, cu modificările și completările ulterioare,

Camera Deputaților adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Hotărârea Camerei Deputaților comisiilor permanente ale Camerei Deputaților, publicată în nr. 42/2004 pentru aprobarea componentei nominale a Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.258 din

27 decembrie 2004, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

— domnul deputat Cosmin Gabriel Popp, aparținând Grupului parlamentar al Partidului Democrat, trece de la Comisia pentru cultură, arte, mijloace de informare în masă la Comisia pentru apărare, ordine publică și siguranță națională, în calitate de membru;

— domnul deputat Longher Ghervazen, aparținând Grupului parlamentar al minorităților naționale, trece de la Comisia pentru agricultură, silvicultură, industrie alimentară și servicii specifice la Comisia pentru drepturile omului, culte și problemele minorităților naționale, în calitate de membru.

Această hotărâre a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 1 noiembrie 2005, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
ADRIAN NĂSTASE

București, 1 noiembrie 2005.
Nr. 36.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 506 din 4 octombrie 2005

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 62 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Cristina Toma	— magistrat-asistent

Pe rol se află solutionarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 62 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Daewoo Mangalia Heavy Industries” — S.A. din Mangalia în Dosarul nr. 414/M/2005 al Curții de Apel Constanța — Secția pentru cauze cu minori și de familie, precum și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal răspunde autorul excepției, prin avocat Sonia Geagiu, cu împuternicire la dosar. Lipsește partea Florea Doina, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Având cuvântul, reprezentantul autorului excepției arată că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 62 alin. (2) din Codul muncii privește numai mențiunea privind sancționarea cu nulitatea absolută a lipsei din decizia de concediere a precizărilor cu privire la termenul în care decizia poate fi contestată și la instanța de judecată la care se contestă. Consideră că dispozițiile de lege criticate încalcă liberul acces la justiție al societăților comerciale, egalitatea părților în fața legii, precum și dreptul la apărare al angajatorului. Arată că nici un alt act normativ din legislația română nu prevede sancțiunea cu nulitatea, care să rezulte din lipsa mențiunilor privind termenul sau instanța în fața căreia poate fi contestată decizia de concediere.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca fiind neîntemeiată, întrucât dispozițiile de lege criticate nu încalcă liberul acces la justiție, dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare. Arată în acest sens că protecția angajatului se realizează prin posibilitatea acestuia de a ataca decizia de desfacere

a contractului individual de muncă, aceasta fiind singura modalitate prin care angajatul își poate susține cauza în fața unei instanțe de judecată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 9 iunie 2005, pronunțată în Dosarul nr. 414/M/2005, **Curtea de Apel Constanța — Secția pentru cauze cu minori și de familie, precum și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 62 alin. (2) din Codul muncii**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Daewoo Mangalia Heavy Industries” — S.A. din Mangalia într-o cauză ce are ca obiect o contestație la decizia de concediere.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 62 alin. (2) din Codul muncii, sancționând cu nulitate absolută decizia de concediere dacă aceasta nu cuprinde precizări cu privire la termenul în care poate fi contestată și la instanța judecătorească la care se contestă, îngrădesc dreptul angajatorului de acces liber la justiție și la un proces echitabil, precum și exercițiul dreptului său de apărare, punându-l în condiții de inferioritate procesuală.

Curtea de Apel Constanța — Secția pentru cauze cu minori și de familie, precum și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale apreciază că excepția ridicată nu este întemeiată, deoarece dispozițiile legale criticate nu încalcă nici unul dintre textele constituționale invocate. Arată că precizările impuse de textul de lege sunt necesare pentru ca salariatul să se poată apăra împotriva unor eventuale măsuri abuzive ori nejustificate.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția ridicată.

Guvernul consideră că dispozițiile legale criticate reprezintă o concretizare a prevederilor constituționale

referitoare la dreptul la muncă și la protecția socială a muncii. Consideră că aceste măsuri de protecție „sunt de natură să asigure exercițiul neîngrădit al drepturilor și al intereselor legitime ale salariaților, ce decurg din raporturile juridice de muncă, în cadrul unor eventuale litigii privind nelegalitatea sau netemeinicia deciziei de concediere, neputând fi considerate că ar institui, în privința angajatorului, vreo restrângere a dreptului de acces liber la justiție sau a dreptului la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, ori o restrângere a dreptului de apărare“.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 62 alin. (2) din Codul muncii sunt constituționale, întrucât nu contravin sub nici un aspect dreptului părților la un proces echitabil și la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil. Consideră că aceste dispoziții legale au caracter procedural și dau expresie unor principii generale ale dreptului muncii, asigurând și exercițiul deplin al dreptului la apărare.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente și concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 62 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003, prevederi care au următorul cuprins: *„Decizia se emite în scris și, sub sancțiunea nulității absolute, trebuie să fie motivată în fapt și în drept și să cuprindă precizări cu privire la termenul în care poate fi contestată și la instanța judecătorească la care se contestă.“*

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile art. 21 alin. (2) și (3) și art. 24 alin. (1) din Constituție, care au următorul conținut:

— Art. 21 alin. (2) și (3): *„(2) Nici o lege nu poate îngădi exercitarea acestui drept.“*

(3) *Părțile au dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil.“*

— Art. 24 alin. (1): *„Dreptul la apărare este garantat.“*

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională constată că aceasta este neîntemeiată și, în

consecință, urmează a fi respinsă pentru următoarele considerente:

Întreaga legislație a muncii se bazează pe principii generale care au menirea să asigure desfășurarea raporturilor juridice de muncă într-un cadru legal, judicios și echitabil, apărarea deopotrivă a intereselor legitime, atât ale angajatorilor, cât și ale salariaților. Reglementările legale adoptate pe baza acestor principii generale trebuie să asigure accesul liber al persoanei la o activitate economică, libera inițiativă și exercitarea acestora în condițiile legii, garantate de art. 45 din Constituție, precum și exercitarea neîngrădită a dreptului la muncă și la protecția socială a salariaților, consacrat de art. 41 din Constituție.

Printre aceste reglementări legale au o importanță deosebită cele care se referă la încheierea, executarea și încetarea contractelor individuale de muncă. Pentru a se preveni eventualele comportări abuzive ale angajatorilor, prin care ar leza drepturile și interesele legitime ale salariaților, Codul muncii reglementează în mod expres condițiile de fond și de formă în care angajatorul poate dispune din propria inițiativă concedierea salariatului, cu efect de încetare a contractului individual de muncă.

În cadrul condițiilor de formă, alin. (2) al art. 62 din Codul muncii dispune ca decizia de concediere să fie emisă în scris, să fie motivată în fapt și în drept și să cuprindă precizări cu privire la termenul în care poate fi contestată și la instanța judecătorească la care se contestă. Lipsa acestor elemente de motivare și precizări atrage nulitatea absolută a deciziei de concediere.

Decizia de concediere reprezintă un act unilateral, manifestarea de voință a angajatorului, care nu trebuie să se adreseze justiției ori altor organe pentru a solicita încetarea raporturilor juridice de muncă cu un anumit salariat. În schimb, salariatul are tot interesul să conteste în justiție măsura de concediere, dacă o consideră ca fiind luată fără motive legale și de fapt întemeiate. Apărarea împotriva unei măsuri abuzive nelegale ori neîntemeiate de îngădire a exercițiului dreptului la muncă constituie un drept constituțional fundamental al salariatului. Acest drept îl poate exercita numai în cunoștință de cauză, respectiv dacă este informat în mod corespunzător despre motivele de drept și de fapt pe care angajatorul și-a întemeiat decizia și mijloacele procedurale prin care poate contesta măsura luată.

Odată declanșat litigiul și angajatorul își poate face apărarea prin mijloacele procedurale legale, inclusiv prin exercitarea căilor de atac, respectarea legalității mijloacelor procedurale garantează desfășurarea unui proces echitabil pentru toate părțile implicate. Precizările cu privire la termenul de contestare și la instanța judecătorească competentă să soluționeze litigiul încă de la început, în cuprinsul deciziei de concediere, contribuie la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 62 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată în fața Curții de Apel Constanța — Secția pentru cauze cu minori și de familie, precum și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale de Societatea Comercială „Daewoo Mangalia Heavy Industries“ — S.A. din Mangalia în Dosarul nr. 414/M/2005.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 octombrie 2005.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Cristina Toma

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 566
din 27 octombrie 2005

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 2 și 3 din Codul penal

Ion Predescu	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Marilena Mincă	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 2 și 3 din Codul penal, excepție ridicată de Aurel Vasile Popa, Valeriu Fasole și Cezar Vladimir Rogoz în Dosarul nr. 3.058/P/2003 al Judecătoriei Galați.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, se dă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că textul de lege criticat nu încalcă prevederile constituționale invocate de autorii excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 25 aprilie 2005, pronunțată în Dosarul nr. 3.058/P/2003, **Judecătoria Galați a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 2 și 3 din Codul penal**, excepție ridicată de inculpații Aurel Vasile Popa, Valeriu Fasole și Cezar Vladimir Rogoz.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 11 și 20, prin raportare la art. 1 din Protocolul adițional nr. 4 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și ale art. 45 referitoare la libertatea economică și ale art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție referitoare la asigurarea de către statul român a libertății comerțului. În susținerea excepției se arată că dispozițiile art. 215 alin. 2 și 3 din Codul penal nesocotesc libertatea comerțului și, în același timp, statuează o sancțiune penală în condițiile în care eroarea contractuală sau neîndeplinirea unei obligații contractuale nu poate fi sancționată decât prin aplicarea unei sancțiuni civile. Într-o asemenea situație, aplicarea unor sancțiuni penale contravine și dispozițiilor art. 1 din Protocolul adițional nr. 4 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, prin aplicarea unor sancțiuni penale privative de libertate în materia obligațiilor contractuale.

Judecătoria Galați opinează că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 215 alin. 3 și 4 din Codul penal este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece textul legal criticat incriminează infracțiunea de înșelăciune, care nu trebuie confundată cu neexecutarea unei obligații contractuale. Așa cum rezultă chiar din cuprinsul art. 215 alin. 3 din Codul penal, pentru existența laturii obiective fapta trebuie să fi fost săvârșită în așa fel încât, fără această eroare, cel înșelat nu ar fi încheiat contractul în condițiile stipulate. Stabilirea existenței tuturor elementelor constitutive ale infracțiunii este însă atributul exclusiv al instanței de judecată.

Dispozițiile constituționale ale art. 135 referitoare la economie trebuie interpretate în legătură cu art. 45 consacrat libertății economice, în sensul că ideea garantării accesului neîngrădit la libera inițiativă este privită prin prisma sarcinilor prevăzute la art. 135 alin. (2) și, pe cale de consecință, nu se poate reține încălcarea de către textul legal criticat a acestor prevederi fundamentale.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât nu poate fi confundată infracțiunea de înșelăciune cu neexecutarea unei obligații contractuale. Astfel, înșelăciunea, în oricare dintre variantele sale, este o infracțiune contra patrimoniului, constând în înșelarea încrederii participanților la raporturile juridice patrimoniale. Această infracțiune este prevăzută în toate legislațiile penale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 215 alin. 2 și 3 din Codul penal, cu următorul conținut: „*Înșelăciunea săvârșită prin folosire de nume sau calități mincinoase ori de alte mijloace frauduloase se pedepsește cu închisoare de la 3 la 15 ani. Dacă mijlocul fraudulos constituie prin el însuși o infracțiune, se aplică regulile privind concursul de infracțiuni.*

Inducerea sau menținerea în eroare a unei persoane cu prilejul încheierii sau executării unui contract, săvârșită în așa

fel încât, fără această eroare, cel înșelat nu ar fi încheiat sau executat contractul în condițiile stipulate, se sancționează cu pedeapsa prevăzută în alineatele precedente, după distincțiile acolo arătate.

Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 11 și 20, prin raportare la art. 1 din Protocolul adițional nr. 4 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și ale art. 45 referitoare la libertatea economică și ale art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție privind asigurarea de către statul român a libertății comerțului.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

Înșelăciunea, în oricare din variantele sale, este o infracțiune contra patrimoniului, constând în înșelarea încrederii participanților la raporturile juridice patrimoniale, fapt absolut intolerabil în cadrul acestora. În toate sistemele de drept înșelăciunea ori escrocheria este o faptă incriminată și sever sancționată. Scopul acestei reglementări este acela de a-i proteja pe cei ce își exercită cu bună-credință drepturile și libertățile economice, comerciale, inclusiv pe cele contractuale. Nu poate fi confundată infracțiunea de înșelăciune cu neexecutarea unei obligații contractuale.

Potrivit dispozițiilor art. 215 alin. 2 din Codul penal, înșelăciunea săvârșită prin folosire de nume sau calități mincinoase ori de alte mijloace frauduloase se pedepsește cu închisoare de la 3 la 15 ani, iar dacă mijlocul fraudulos constituie prin el însuși o infracțiune, se aplică regulile privind concursul de infracțiuni. Prin această reglementare, legiuitorul a dorit o sancționare mai aspră a infracțiunii de înșelăciune, dacă aceasta a fost săvârșită prin folosire de nume sau calități mincinoase ori de alte mijloace frauduloase, dat fiind pericolul social crescut al unor asemenea fapte.

De asemenea, dispozițiile art. 215 alin. 3 din Codul penal cuprind expresia „*în așa fel încât, fără această eroare, cel înșelat nu ar fi încheiat sau executat contractul în condițiile stipulate*” care reprezintă o cerință esențială a laturii obiective a infracțiunii de înșelăciune, în această variantă. Fapta nu constituie infracțiune dacă această condiție nu

este îndeplinită, iar acest aspect îl stabilește numai instanța de judecată prin hotărârea pe care o pronunță în cauză.

Drept urmare, prin încriminarea ca infracțiune de înșelăciune a faptei săvârșite prin folosire de nume sau calități mincinoase ori de alte mijloace frauduloase, precum și a faptei de inducere sau menținere în eroare a unei persoane cu prilejul încheierii sau executării unui contract, săvârșită în așa fel încât, fără această eroare, cel înșelat nu ar fi încheiat sau executat contractul în condițiile stipulate, textul de lege criticat nu încalcă prevederile art. 11 și 20 din Legea fundamentală, referitoare la „*dreptul internațional și dreptul intern*”, respectiv, la „*tratatele internaționale privind drepturile omului*”.

Cu privire la încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 45 referitoare la libertatea economică și ale art. 135 alin. (2) lit. a) referitoare la asigurarea de către statul român a libertății comerțului, este de observat că, astfel cum rezultă din chiar conținutul textului criticat, elementul material al infracțiunii de înșelăciune are drept premisă o acțiune și, respectiv, o omisiune, care induce cocontractantul într-o eroare determinantă la încheierea ori executarea actului. Dacă eroarea nu ar fi existat, contractul nu s-ar fi încheiat sau executat în condițiile respective. Prin urmare, nu poate fi confundată infracțiunea de înșelăciune cu neexecutarea unei obligații contractuale. De aceea, invocarea dispozițiilor constituționale menționate, precum și a celor ale art. 1 din Protocolul adițional nr. 4 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privitoare la interzicerea privării de libertate pentru datorii, este nepertinentă.

De altfel, asupra constituționalității dispozițiilor art. 215 alin. 3 din Codul penal, sub aspectul aceluiași critici de neconstituționalitate ca și în prezenta cauză, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat, prin Decizia nr. 215 din 14 aprilie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 478 din 7 iunie 2005, în sensul respingerii acesteia. Cele statuate prin decizia menționată își mențin valabilitatea, întrucât în prezenta cauză nu au intervenit elemente noi, care să justifice schimbarea jurisprudenței Curții.

Față de cele arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

D E C I D E:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 2 și 3 din Codul penal, excepție ridicată de Aurel Vasile Popa, Valeriu Fasole și Cezar Vladimir Rogoz în Dosarul nr. 3.058/P/2003 al Judecătorei Galați.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 27 octombrie 2005.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRĂRE**

pentru alocarea din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2005, a unei sume în bugetul alocat Ministerului Muncii, Solidarității Sociale și Familiei, în vederea acordării unui ajutor financiar

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 30 alin. (2) din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările ulterioare, al art. 21 lit. a) din Legea bugetului de stat pe anul 2005 nr. 511/2004, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 5 alin. (1) lit. e) și alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 118/1999 privind înființarea și utilizarea Fondului național de solidaritate, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 366/2001, cu modificările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă alocarea sumei de 30.816,75 lei (RON) din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2005, bugetului Ministerului Muncii, Solidarității Sociale și Familiei, pentru plata unui ajutor financiar.

Art. 2. — (1) Suma prevăzută la art. 1 se va utiliza pentru acordarea unui ajutor financiar minorului Halaicu Mihael-Dumitraș, domiciliat în municipiul București, str. Elena Caragiani nr. 9, bl. 2G, sc. IV, et. 3, ap. 53,

sectorul 1, pentru achiziționarea unei proteze tumorale modulare de genunchi — HMRS.

(2) Suma reprezentând ajutorul financiar se plătește prin Direcția de Muncă, Solidaritate Socială și Familie a Municipiului București, pe baza documentelor justificative care atestă achiziționarea protezei.

Art. 3. — Ministerul Finanțelor Publice este autorizat să introducă modificările corespunzătoare în volumul și în structura bugetului de stat pe anul 2005.

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:
Ministrul muncii, solidarității sociale și familiei,
Gheorghe Barbu
Ministrul finanțelor publice,
Sebastian Teodor Gheorghe Vlădescu

București, 3 noiembrie 2005.
Nr. 1.332.

GUVERNUL ROMÂNIEI**HOTĂRĂRE**

privind modificarea art. 1 din Hotărârea Guvernului nr. 326/2001 pentru stabilirea componenței Comisiei de privatizare a Băncii Comerciale Române — S.A.

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 6 din Legea nr. 83/1997 pentru privatizarea societăților comerciale bancare la care statul este acționar, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Punctul 6 al articolului 1 din Hotărârea Guvernului nr. 326/2001 pentru stabilirea componenței Comisiei de privatizare a Băncii Comerciale Române — S.A., publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I,

nr. 146 din 23 martie 2001, cu modificările ulterioare, se modifică și va avea următorul cuprins:

„6. Gheorghe Barbu, reprezentant al Ministerului Muncii, Solidarității Sociale și Familiei;“.

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:
Președintele interimar al Autorității
pentru Valorificarea Activelor Statului,
Giliola Ciorteanu
Șeful Cancelariei Primului-Ministru,
Aleodor Marian Frâncu
Ministrul finanțelor publice,
Sebastian Teodor Gheorghe Vlădescu

București, 3 noiembrie 2005.
Nr. 1.333.

DECIZII ALE PRIMULUI-MINISTRU

GUVERNUL ROMÂNIEI
PRIMUL-MINISTRU

DECIZIE**pentru eliberarea domnului Constantin Secăreanu
din funcția de vicepreședinte al Institutului Național de Statistică**

În temeiul art. 15 lit. e) și al art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, al art. 5 alin. (3¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 11/2004 privind stabilirea unor măsuri de reorganizare în cadrul administrației publice centrale, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 228/2004, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 7 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 957/2005 privind organizarea și funcționarea Institutului Național de Statistică,

primul-ministru emite prezenta decizie.

Articol unic. — Pe data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Constantin Secăreanu se eliberează din funcția de vicepreședinte al Institutului Național de Statistică.

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:
Șeful Cancelariei Primului-Ministru,
Aleodor Marian Frâncu

București, 2 noiembrie 2005.
Nr. 482.

GUVERNUL ROMÂNIEI
PRIMUL-MINISTRU

DECIZIE**pentru numirea domnului Cristian Nicolae Stănică
în funcția de vicepreședinte al Institutului Național de Statistică**

În temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, al art. 5 alin. (3¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 11/2004 privind stabilirea unor măsuri de reorganizare în cadrul administrației publice centrale, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 228/2004, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 7 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 957/2005 privind organizarea și funcționarea Institutului Național de Statistică,

primul-ministru emite prezenta decizie.

Articol unic. — Pe data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Cristian Nicolae Stănică se numește în funcția de vicepreședinte al Institutului Național de Statistică.

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:
Șeful Cancelariei Primului-Ministru,
Aleodor Marian Frâncu

București, 2 noiembrie 2005.
Nr. 483.

GUVERNUL ROMÂNIEI
PRIMUL-MINISTRU

DECIZIE
privind eliberarea domnului Avram Constantin
din funcția de subprefect al județului Bacău

În temeiul art. 15 și 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 8 alin. (2) din Legea nr. 340/2004 privind instituția prefectului,

primul-ministru emite următoarea decizie:

Articol unic. — Domnul Avram Constantin se eliberează din funcția de subprefect al județului Bacău.

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:
Ministrul administrației și internelor,
Vasile Blaga
Șeful Cancelariei Primului-Ministru,
Aleodor Marian Frâncu

București, 3 noiembrie 2005.
Nr. 484.

GUVERNUL ROMÂNIEI
PRIMUL-MINISTRU

DECIZIE
privind numirea domnului Olaru Neculai
în funcția de subprefect al județului Bacău

În temeiul art. 15 și 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 8 alin. (2) din Legea nr. 340/2004 privind instituția prefectului,

primul-ministru emite următoarea decizie:

Articol unic. — Domnul Olaru Neculai se numește în funcția de subprefect al județului Bacău.

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:
Ministrul administrației și internelor,
Vasile Blaga
Șeful Cancelariei Primului-Ministru,
Aleodor Marian Frâncu

București, 3 noiembrie 2005.
Nr. 485.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial“, Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București,
IBAN: RO75RNCB510100000120001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea“ București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, tel./fax 410.77.36 și 410.47.23
Tiparul: Regia Autonomă „Monitorul Oficial“

5 948368 063945